

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ

ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 5, ΑΘΗΝΑ 105 56

ΤΗΛ. 32 50 378 - 32 11 149 ΦΑΞ: 32 13 667

E-mail: elia@ath.forthnet.gr

www.elia.org.gr

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

1894-1948

Διευθυντής Γρηγόριος Ξενόπουλος

Τόμος 1 1894 – Τόμος 50 1943-1944

Περίοδος Γ΄ Τόμος 1 1945 – Τόμος 2 1946

Περίοδος Δ΄ Τόμος 1 1947 – Τόμος 2 1948

(22.925 σελίδες)

**Η παρούσα ψηφιακή έκδοση πραγματοποιήθηκε
με την οικονομική ενίσχυση του ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
και του ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
στο πλαίσιο του εορτασμού των 50 χρόνων από το θάνατο
του Γρηγορίου Ξενόπουλου.**

ΑΘΗΝΑ 2001

Ψηφιοποίηση

A.M.S. Μ. ΣΑΡΙΜΒΕΗ & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ :

'Αγοράκια (τ') μου, σελ. 412. — 'Αγρότοποι, 60. — 'Αληθώς άνεστη, 156. — 'Ανοιξιάνικη, 158. — 'Αποικίες (οί), 332. — 'Αγριασία, 29. — Βαλαωριτής, 220. — Γλυκά (τά), 44. — Γλώσσα (ή) μας και οι ξένοι, 76. — Γραμματισμένος (δ) κι' δ' άγράμματος, 140. — Γραμμόφωνο (τό) 364. — Δίκη (ή) του . . . Δαρβίνου, 292. — 'Εθνικόν (τό) Συνέδριον, 180. — 'Ενα χειροφίλημα, 268. — 'Ενας μεγάλος φίλος μου, 380. — 'Ηθη και θήμα, 52. — Θανατική ποινή, 260. — Θέατρα (τά), 228. — 'Ιππόδρομος (δ), 172. — Και στή Σερβία 204. — Κάμillos Φλαμπαριόν, 236. — Κάτι έκτακτο, 108. — Κόκκινα (τά) αυγά, 166. — Κοραής (δ), 124. — Κουρελόχαρτα (τά), 316. — Κουφός, τυφλός, τραλλός, 800. — Κρός Γουόρντε, 68. — Κυρά (ή) Σιάθαινα, 252. — Λογοτεχνική (ή) μας γλώσσα, 92. — Μητέρα (ή) του μικρού Δάρβου, 84. — Μία έκπαικτηση, 4. — Μία πεντηκονταετηρίδα, 36. — Νύχτα (ή) μέρα, 389. — «Παλιά» (τά) ιδανικά, 356. — Περιούσιον φως, 12. — Πλυντικός, 372. — Ποι και πώς, 276. — Πρόληψης και δεισιδαιμονίας, 188. — Πρόση (ή) μου φωτογραφία, 324. — Ρομπτόν (οί), 340. — Σολωμός, 218. — Συμπέρασμα (τό) 100. — Τι άνάθεση, 234. — Τόνοι και πνεύματα, 196. — Τριακονταετηρίδα (ή) μου, 307. — Φθινόπωρο, 348. — Φωνή λαού φωνή Θεού, 132. — Χριστούγεννα, 28. — Χωρίς ρολόι, 116. — 'Ιεραιότερες (οί) άουήσεις, 596.

* Άλατα

'Αλεπού και τράγος (μύθος)

'Αλήτης (δ)

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΣΩΣ : εις την 6ην ή την σελίδα έκάστου φύλλου από το 1ον μέχρι του 52ου.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ :

'Αποτελέσματα 213ου Διαγων. (Δύσεων)	270
'Αποτελέσματα 214ου Διαγων. ('Ασκήσεων)	398
'Αποτελέσματα 215ου Διαγων. (Δύσεων)	278
'Αποτελέσματα 217ου Διαγων. (Δύσεων)	286
'Αποτελέσματα 219ου Διαγων. (Δύσεων)	342
'Αποτελέσματα 24ου Διαγων. Ξεσπαθώματος	222
'Αποτελέσματα Δημοσηφείματος των Ψευδωνύμων του 1924	415
'Αποτελέσματα Εξήσημων του 1924	407
'Από την Αιχμαλωσία	897, 403
'Ασκη : (τ') του Σολωμού	387
'Ασκη (τά) ποιήμα (με 1 εικόνα)	219
Βασιληάς (δ) των Αδών	155
Γερότερο (τά) αυγό	163
Για να είναι ελεύθερος	115, 122
Για τη θεατρική τριακονταετηρίδα του Ξενοπούλου (μετά 2 εικόνων)	804
Για το Μνημείο του Πολέμη (Δελτία εισηφορών) 7, 15, 23, 31, 39, 47, 55, 63, 71, 79, 87, 95, 103, 111, 119, 127,	

Σελ.

135, 143, 151, 167, 175, 183, 199, 207, 215, 281, 247, 255, 263, 271, 279, 295, 303, 311, 327, 351, 391, 391, 415	
Γλωσσικές δριμλίες	184
Δαχτυλίδι (τό) της ευτυχίας	75, 88
ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ (τό), Μυθιστόρημα του λοχαγού Danrit (με 53 εικόνες) εις την 1η σελίδα όλων των φύλλων από του 1ου μέχρι του 52ου	
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :	
219ος Διαγωνισμός (Δύσεων)	7
220ος Διαγωνισμός (Δύσεων)	111
221ος Διαγωνισμός (Δύσεων)	214
222ος Διαγωνισμός (Δύσεων)	818
223ος Διαγωνισμός ('Ασκήσεων)	374
26ος Διαγωνισμός Ξεσπαθώματος	413
Δημοσηφεία των Ψευδωνύμων του 1925	415
Δώρο (τό) του μικρού αδελφού	95
ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΤΩΝ :	
Παύλος 'Αβραμίδης, σελ. 397. — 'Αλεξ. Σ. Βεϊνόγλου, 389. — Γιάννης Ν. Δάμπασης, 333. — Νέλλη Κ. Καλογλοπούλου, 389. — 'Αντώνιος Δ. Καρυστινάκης, 381. — Κλεάνθης Χ. Κουμαριανός, 389. — Θεανό Θ. Μικροή, 397. — Μάριος Β. Μαλλιαράκης, 397. — Ρομύλος 'Αλ. Ξανθοπούλου, 389. — Γεώργιος Δ. Παυλίδης, 333. — 'Αρισταίδης Ι. Πρώκος, 381. — Βεν. Η. Σαραβάς, 333. — Πέτρος Π. Τσάλλης, 381. — Χαράλ. Μ. Τύμβιος, 381. — Έμμαν. Δ. Χατζημπαχίλ, 333. — Γιάννης Χιδίρογλου, 397	
'Ελατος (δ) κι' δ' πεύκος	187
Θυμός (δ) του χειμένα	43
Καμπάνες (οί) (με 1 εικόνα)	163
Καμπάνες (οί)	417
Καποίκα (ή) του κρη Σέργη	11, 26
ΚΟΡΗ (ή) ΤΟΥ ΓΑΡΘΩΜΑ, Μυθιστόρημα της Κας Colombe, βραβευμένο από τη Γαλλική 'Ακαδημία (με 76 εικόνες) εις την 4ην ή 5ην σελίδα έκάστου φύλλου από το 1ο μέχρι του 48ο	
Λόγια παιδιών	211
Μαγεμένα (τά) ψηφία	339
Μεγάλο (τό) ρολόι	323
Με τη βροχή	227, 234
Μιά δασκάλα	170, 178
Μικρός (δ) ξάδελφος	195, 208
Μολών λαβέ	147
Μυστώ	363
Νέα θρόψαλα	36, 218, 236, 244, 261, 267, 348, 354
Νέα (τά) του 1926 (με 3 εικόνες)	404
ΟΛΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ : 6, 14, 22, 30, 38, 46, 54, 62	
'Ονειρευτό (τό) ποδήλατο	130, 139
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ : εις την 6ην ή 7ην σελίδα έκάστου φύλλου από το 2ο μέχρι του 52ου	
Παιχνίδια	243, 250
Παππούς (δ)	107

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Ἐπιτομήνους ἐὰν τοῦ Ἰουλιανῆος τῆς Παιδείας ἐς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικῶν περιόδων σέγγραμα, ἀληθεῖς κορυφὸν ἐς τὴν γάμον ἡμῶν ἀρχαίας καὶ ἐκ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχαιου Κωνσταντινουπόλεως, ἐς ἀνάγνωστος ἄριστον, καὶ χρυσοῦτατον ἐς τοὺς καίτας.

ΕΤΝΑΡΧΟΝ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐφημέριος δραχμ. 50. Ἐξέμνητος δρ. 25. Τόμος δρ. 15.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράμμα διατυμ. 50.— Ἀραβικῆς ἑλλάδα 4.— Ἀγγλικῆς καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σαλλίνας 10.
Ἐξέμνητος καὶ Τετμηνοὶ ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ—ΕΚΑΘΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οὐλοῦντος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδραίου ἀριθ. 33, κατὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Δεκεμβρίου 1924

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 1

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANBILT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἐνας ἀνυπότακτος μικρὸς

Στις 30 Ὀκτωβρίου 1870, ἔντεκα τὸ πρῶτ' ἀκριβῶς, ἡ Ζαννέτα Μπαλουρντέν, ἀξιοσέβαστο πρόσωπο ποῦ ἀριθμοῦσε πενήντα πέντε Μαΐους καὶ ποῦ ἐκτελοῦσε στὸ σπίτι τοῦ κ. Ἐρρίκου Κουστουριέ, καθηγητῆ τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας στὸ Λύκειο τοῦ Ντιζόν, τὰ ὑψηλὰ καθήκοντα τῆς μαγειρίσας, ἡ Ζαννέτα λοιπὸν ἀπὸ τὴν δουλίαν ἐμὴν πολὺ δυνατὴ συγκίνηθη.

Τὸ πρῶτ' ἐκεῖνο, ἡ Ζαννέτα βρισκόταν μέσα στὴν ἡσυχὴ κουζίνα τῆς, στὸ ἰσόγειο ποῦ κρατοῦσε ὁ κύριός τῆς, δίδος Σαρρῦ, ἀριθμὸς 14, καὶ πρόσεχε ἐδουλεύοντα τὴν μυρωδάτην σούπα τῆς ποῦ ἔδραζε, δταν ξαφνικὰ ἀντήχησ' ἕνας κρότος δυνατὸς καὶ ὑπόκωφος, παρῶμοιος μὲ τὸ μακρινὸ κρότο ἐνὸς κεραυνοῦ, καὶ ἔκανε ἔλο τὸ σπίτι νὰ σεισπύσῃ καὶ τὰ τζάμια τῆς κουζίνας νὰ τρίξουν.

Ἡ Ζαννέτα πετάχτηκε ἀπὸ τὸ σκαμνί τῆς. Γούρλωσε τὰ μάτια τῆς, ἔκρυψε τὸ κεφάλι τῆς μέσα στοὺς ὤμους ὡτὰν κάτι νὰ φοβόταν, ὑστερα πάλι πῆρε τὸ θάρρος τῆς σιγά-σιγά. Μὰ μὴν δευτέρῃ κανονικὰ ἀντήχησε πῶς δυνατὴ καὶ ἀπ' τὴν πρῶτη, καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ καίμενη ἢ μαγειρίσσα ξεφώνισε ἀπ' τὴν τρομάρα τῆς. Τινάχτηκε πάλι νευρικὰ, μὰ μὲ τὴν δύναμιν, ὡστε τὸ μανίκι τῆς σκάλασε στὸ χερσὺν τῆς χύτρας, τὸ γαίρει, ἡ σούπα μισοχύθηκε, τὰ κάρβουνα ἔσβυσαν τσιτσιρίζοντας καὶ ἕνα σύννεφο ἀπὸ λεπτὴν στάχτη γέμισε τὴν κουζίνα!

— Συφορὰ μου! φώναξε ἡ Ζαννέτα, σαστισμένη μπροστὰ

στὴν ξαφνικὴ αὐτὴ καταστροφή. Παναγία Παρθένε μου! Μὰ ἔφτασαν λοιπὸν οἱ Πρωτσοὶ; Τί θὰ γίνουμε τώρα; Θεέ μου, βάλε τὸ χεράκι σου!
Ἔστησε ἴσια τὴ χύτρα στὴ φωτιά, καὶ ὑστερα βγήκε ἀπ' τὴν κουζίνα γιὰ νὰ μάθῃ νέα ἀπ' τὴν ὑπερέτρια τοῦ ἀντικρινοῦ βιβλιοπώλη, — δταν ἀνοίξε ἕνα παράθυρο, στὸ πρῶτο πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ, καὶ πρόβαλ' ἕνα κεφάλι.
Ἦταν ἐνὸς παιδιοῦ δεκατεσσάρων χρόνων, ποῦ φοροῦσε τὴ μαύρη στολὴ μὲ τὰ κόκκινα σειρήνια τῶν μαθητῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἦταν ἀκανόνιστα, καὶ ζωνερά καὶ τὰ

κασιανὰ τοῦ μάτια πετοῦσαν σπιθές.
— Ζαννέτα! φώναξε μὲ προσταχτικὸ τόνο· Ζαννέτα, ἀνοίξέ μου! Ἀνοίξέ μου τὸρ' ἀμέσως!

— Ἄ, αὐτὸ δὲ γίνεται, κύριε Παύλε! φώναξε ἡ μαγειρίσσα ποῦ στάθηκε σαστισμένη στὴ μέση τῆς ἀδελφῆς. Νὰ καθήστε νὰ κάνετε τὸ θέμα σας. Ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ σὰς ἀνοίξω. Ὁ θεὸς σας σὰς κλειδῶσε γιὰ νὰ μὴν πάτε νὰ τρέχετε μὲ τοὺς στρατιώτες, καὶ μάλιστα μοῦ εἶπε νὰ μὴ σὰς...

— Σοῦ λέω πὼς θέλω νὰ βγῶ! φώναξε ὁ μαθητὴς χτυπώντας τὸ χέρι πάνω στὸ σίδερο τοῦ παραθύρου. Ἀνοίξέ μου, στὸ σίδερο νὰ σ' ἀκούω...

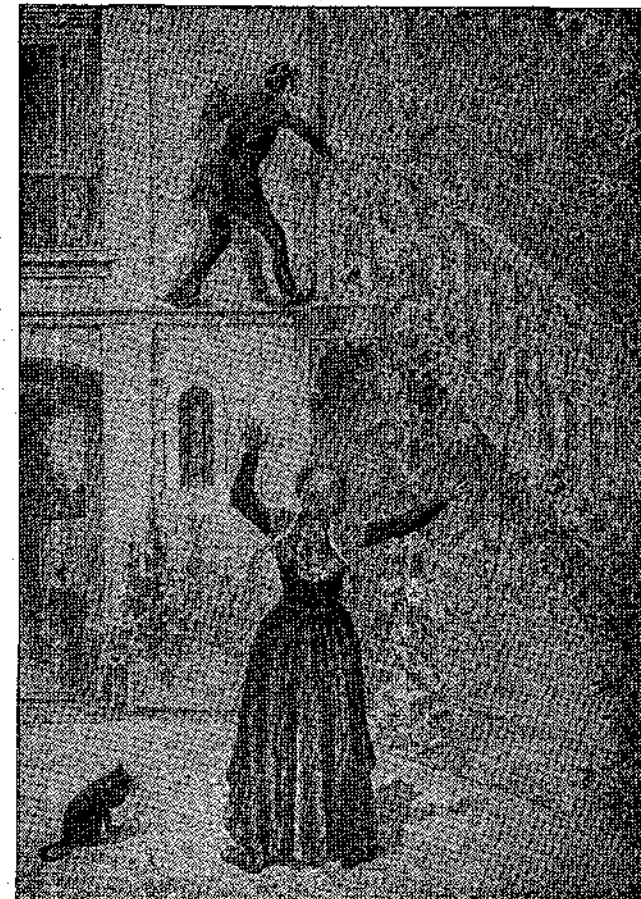
— Ὅχι, ὄχι, κύριε Παύλε, ὁ κύριός μου εἶπε νὰ μὴ σὰς ἀνοίξω γιὰ κανένα λόγο.

— Ἄ, εἶσι λοιπόν;.. Καλὰ! Ὅθὰ βγῶ μόνος μου!

Καὶ μπροστὰ στὴ σαστισμένη ὑπερέτρια, τὸ παιδί διασκέλισε ἀποφασιστικὰ τὸ παράθυρο. Πιέστηκε ἀπ' τὰ σκαλοπάτια τοῦ τοίχου, προχώρησε μὲ μικρὰ βήματα πάνω στὴ στενὴ προεξοχὴ ποῦ ἦταν κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα, καὶ σ' ἕνα λεπτό, ἔφτασε σὲ μὴν ἑξωτερικὴ σκάλα, ποῦ ἔδραζε στὸ πρῶτο πάτωμα.

Ἡ Ζαννέτα Μπαλουρντέν εἶχε χάσει τὴ λαλιὰ τῆς ἀπ' τὴν σαστισμάρα τῆς. Καὶ ὅμως ἔτρεξε, στάθηκε μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα μπροστὰ στὴ σκάλα καὶ φαινόταν ἀποφασισμένη νὰ τοῦ κλείσῃ τὸ δρόμο.

Μὰ ὁ «κύριος Παύλος» φαίνεται πὼς ἦταν πολὺ δυνατὸς στὴ γυμναστικὴ. Μόλις ἔφτασε στὸ τρίτο σκαλοπάτι, στηρίχτηκε μὲ τὰ δύο τοῦ χέρια στὸ σίδερο τῆς σκάλας καὶ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε στὴν ἀδελφῆ. Μάζεψε τὸ κασκέτο τοῦ ποῦ τοῦχε φύγει, καὶ γελώντας μὲ τὴν καρδιά του, θεώρησε καλὸ νὰ κάμῃ μὴν ἀπρεπὴ παντομίμα στὴ γριὰ μαγειρίσσα, νὰ

«Ἐστὶν...» (Σελ. 1, σ. γ')

Πέταλο (τὸ)
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ: εἰς τὴν 7ην ἢ 8ην σελίδα ἄλλων τῶν φύλλων ἀπὸ τὸ 1ον μέχρι τοῦ 52ου.
Ποῦ εἶναι ἡ χαρὰ
Προδιάθεσις
Πρόσκοπος
Πρῶτο (τὸ) βαπόρι
Πῶς πέθανε ὁ γέρο - Μπούρ
Ρῶξ
ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ: εἰς τὴν 6ην σελίδα ἄλλων τῶν φύλλων ἀπὸ τὸ 9ον μέχρι τοῦ 52ου

Σελ.	Σπουδαία δὴλωσις τῆς «Διαπλάσεως»	Σελ.
139	ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ, Ἀνάγνωσμα γιὰ πολλὰ μικρὰ παιδιὰ (μὲ 86 εἰκόνες): 3, 11, 19, 27, 43, 51, 67, 75, 91, 99, 115, 123, 131, 139, 163, 179, 187, 195, 203, 211, 227, 243, 251, 259, 275, 291, 299, 315, 323, 331,	208
291	Στὴν πατρίδα	341, 349, 357
91	Ταξίδι (τὸ)	2,9
61, 59, 67	Φρόνοι καὶ μένοι	879, 337
99	Χίνα (ἡ) (μῦθος)	235
26	Χωρικὸς (ὁ) καὶ ἡ ἀρκούδα	117
267		301

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

* Ἄγιε - Βασίλει
* Ἀηδὸνι (τὸ)
* Ἀνόμα
* Ἀμυγδαλιές
* Ἀνάσσωσις
* Ἀννίω (ἡ)
* Ἀπογευματινὴ ἐκκλησία
* Ἀπὸ τὰ τραγοῦδια τοῦ δαλινοῦ 131, 147, 173, 188, 235, 261,
* Βασιληῆς (ὁ) ὁ ἥλιος
* Βάτραχοι (οἱ)
* Γαῦρειο
* Δεῖλι
* Διακοπὲς (οἱ)
* Ἐρχομὸς (ὁ) τοῦ
* Ζωγραφίδες
* Καλοσύνη
* Κάματος
* Καράβι
* Κοριτσάκια (τὰ)
* Κυρὰ (ἡ) χελώνια
* Λεμονιά (ἡ)
* Διοτρόπι (τὸ)
* Μαργαρίτα (ἡ)
* Μὴν κοιμᾶσαι στὸ τραπέζι
* Μοστικὴ
* Νουάγιο (τὸ)
* Νυχτερινὸ
* Ξένος (ὁ)
* Ὅπου ἀκούς

Σελ.	Ὀκτώβρης	Σελ.
35	Παῖδι καὶ μελισσάκι (μῦθος)	347
213	Παπαρούνες	267
91	Παραμῦθι δίχως νόημα	253
85	Πόθος	226
106	Πόθος (ὁ) τοῦ μικροῦ	301
333	Πουλάκια (τὰ) τὸ χειμῶνα	90
259	Πουλάκι (τὸ) καὶ τὸ λουλούδι	194
232	Πυροτέχνημα (τὸ)	165
74	Ρητιὰ 5, 10, 21, 37, 44, 61, 69, 84, 92, 116, 141, 149, 181, 189, 195,	221
179	Σκοπὸς χαμένος	396
316	Στὰ ψέμματα	242
245	Στέψη (ἡ) τῆς Παρθένας	381
285	Στις ἀνοίξεις τῶν ἐρχομῶ	146
363	Στο σταθμὸ	274
315, 323, 348	Συντροφιά	8
98	Τάμμετ (τὸ)	290
371	Τὴν ἀνοίξη	180
99	Τρεχαντηράκι (τὸ)	299
229	Ἰσχυρὸς (ὁ) ὕπνος	154
130	Φαγγαροβραδιά	187
171	Φθινόπωρο (τὸ)	355
269	Χαιμῶνας	58
162	Χαιμῶνιά	66
42	Χιόνι	50
82	Χλωμά (τὸ) τὰ κοριτσάκια	138
332	Χωρικὸς	317
219		
277		
114		

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος αὐτὸς περιέχει 217 εἰκόνες καὶ κοσμήματα.

στηρίξη δηλαδή τ'όνα του δάκτυλο στη μύτη και να παίξω τ'ά όπόλοιπα στον άέρα σ'ά νάπαιζε τ'ά κλειδιά ενός φλάουτου.

Μετά απ' αυτό, ο κ. Παύλος έτρεξε ίκανοποιημένος στην πόρτα, βγήκε στο δρόμο και χάθηκε.

— Βρέ τ'ό φυγόδικό! Βρέ τ'ό ληστή! φώναζε ή Ζαννέτα φουρκισμένη.

Ο χαρακτηρισμός ήταν πολύ βαρύς, μ'ά εξηγείται μόνο αν συλλογιστούμε πώς ή Ζαννέτα ήταν από μιά έπαρχία, πού σ'ά νιάτα της είχε τρομοκρατηθή από έναν περίφημο κι' επικίνδυνο ληστοφυγόδικό. Κι' ή Ζαννέτα όνόμαζε από τότε ληστή και φυγόδικό κάθε άνθρωπο πού ήταν άνυπότατος και ζωηρότερος απ' τ'ό συνηθισμένο.

Άλλ' άραγε είπε τίς λέξεις αυτές πάνω στη φούρκα της, ή μήπως ο μικρός μαθητής είχε διαγωγή πού άξιζε τέτοιο χαρακτηρισμό;

Έ, πρέπει να παραδεχθούμε τ'ό δεύτερο. Ο μικρός Παύλος ήταν τ'ό πιό άνυπότατο κι' άδιόρθωτο παιδί πού μπορείτε να φανταστήτε. Μ'ά είχε κι' αυτός τ'ά έλαφρυντικά του. Ήταν καλόκαρδος, φιλότιμος κι' ελικρινής. Βέβαια ήταν τεμπέλης, πεισματάρης και νευρικός. Μ'ά πάντα είχε την ελικρινεία ν' αναγνωρίζω τ'ά σφάλματά του. Και, καθώς τόν μάλωνε ο θεός του, ένοιωθε τύψεις κι' έδινε ύποσχέσεις πώς θα διορθωθή. Αυτό όμως δέ βασιτούσε και πάλι. Τ'ό άνυπότατο φυσικό του φανερωνόταν πάλι και παρατώντας βιβλία και τετράδια, ο μικρός έφευγε κάθε επίδλεψη, τ'όσκαζε απ' τ'ά μαθήματα και γύριζε στους δρόμους και σ'ά χωράφια.

Ήταν πληροφορημένος πιό καλά από κάθε άλλον για κάθε άφιξη κι' άναχώρηση στρατευμάτων. Άν δέν ήξερε τ'ά μαθήματα του κι' αν δέν έτοιμάζε τ'ά θέματά του, όμως ήξερε μ' όλες τίς λεπτομέρειες όλα τ'ά στρατιωτικά γεγονότα της περιφέρειας τού Ντιζόν.

— Πού γύριζες; τόν ρωτούσε άγριεμένος ο θεός του, καθώς τόν έβλεπε ν'άρχεται λασπωμένος ως τ'ά γόνατα.

— Θεέ μου!... Ήρθε στρατός απ' τ'ό Σαλόν και...

— Πολύ καλά! τ'ό βράδυ δέν έχει φροστό! και αύριο θα μου έχεις καλλιγραφήσει έκαστό φορές τή φράση «Είμαι άσχημός και άπειθής».

Μ'ά τήν άλλη μέρα, ή ποινή δέν ήταν γραμμένη. Ο Παύλος γύριζε πάλι έξω, τότε στην πλατεία, όπου είχαν παραταχθή για να φύγουν οι στρατιώτες, τότε στο σταθμό, όπου έβαζαν τ'ά άλογα τού στρατού σ'ά βαγόνια.

Νέο μάλωμα, νέα ποινή... Και κάθε μέρα τ'ά ίδια.

Ά, ήταν σωστό μαρτύριο για τ'ό θεό, ένας τέτοιος άνιψός! Κι' όμως

τ'ό παιδί ήταν καλόκαρδο και συμπαιθικός. Και κατά βάθος, ο θεός Έρρίκος συγχωρούσε τόν Παύλο, γιατί τήν εποχή εκείνη ή Γαλλία περνούσε την τραγικότερη εποχή πού έχει γράψει ή ιστορία της.

Ο Γαλλογερμανικός πόλεμος τού 1870 είχε άρχισει. Οι Γάλλοι είχαν χάσει κάμποσες μάχες, ο στρατός τού Βήνου προδόθηκε απ' τόν άρχηγό του, τ'ό στρατάρχη Μπαζαίν κι' αϊχμαλωτίστηκε, κι' όσοι διάβασαν τόν προηγούμενο τόμο αυτής της ιστορίας, τ'όδες «Βαπτιστικούς τού Ναπολέοντος», θα θυμούνται ότι ο Γιάννης Καρδινάκ, ο γιός τού «Μικρού Έθελαντή» σκοτώθηκε στην τραγική μάχη τού Σαιν-Πριδά.

Ο μικρός του γιός, ο Γεώργιος, είχε βρή τόν πατέρα του σκοτωμένο στο πεδίο της μάχης κι' είχε όρκιστή πάνω στο πτώμα του να πάρη εκδίκηση.

Και κράτησε τ'ό όρκο του. Αίγες μέρες μετά τή μάχη τού Σαιν Πριδά, πήρε τ'ό «βάπτισμα τού πυρός» στο Μπαζέιγ και κατόρθωσε να ξεφύγη απ' τήν παράδοση τού στρατού τού Σεδάν, μαζί με τόν Πέτρο Μπερτινύ, τ'ό θετό παιδί τού θείου του Έρρίκου.

Μετά τήν παράδοση τού Σεδάν, τ'ά γεγονότα άκολούθησαν με μεγάλη ταχύτητα.

Στίς 4 Σεπτεμβρίου, ο λαός τού Παρισιού έπαναστάτησε, κήρυξε έκπτωτη τήν αυτοκρατορία και ίδρυσε τήν 3η Δημοκρατία. Στήν πρωτεύουσα έγκαταστάθηκε προσωρινή κυβέρνηση «Έθνικής Άμύνης» και βάλθηκε να όχυρώσει τ'ό Παρίσι.

Μ'ά οι Πρώσοι προχωρούσαν γοργά, δίχως να συναντούν σοβαρή αντίσταση και στίς 20 Σεπτεμβρίου άρχισε ή πολιορκία τού Παρισιού.

Ένας πατριωτικός πυρετός εθέρμανε όλες τίς ψυχές, όπως σ'ά 1792, τήν εποχή τού «Ή Πατρίδα κινδυνεύει». Κάθε πολίτης πού μπορούσε να κρατήση όπλο, γινόταν στρατιώτης και σ'ά λίγες βδομάδες εξακόσιες χιλιάδες καινούργιος στρατός βγήκε να πάρη τή θέση τών στρατευμάτων πού οι άρχηγοί τους τ'ά είχαν παραδώσει στο Σεδάν και στο Μέτς.

Κι' ο Παύλος λοιπόν, τώρα κι' ένα μήνα, ζούσε μέσα σ' ένα είδος πυρετού άλλό δέν όνειρευόταν παρά μάχες κι' ένοιωθε τήν καρδιά του να φουσκώνη από μίσος για τούς σκληρούς κατακτητές.

Ά χαρά του ήταν να κουβεντιάζη με τούς στρατιώτες πού ήταν περαστικοί απ' τ'ό Ντιζόν, να δοκιμάζη τ'ά όπλα τους, να πασπατεύη τ'ά σπαθιά τους και τήν εξάρτησή τους.

Ο θεός τού Έρρίκος άνήκε στην άθνηφροσύνα. Μ'ά τ'ό

δέν τ'όπικνε αυτός σ'ά χέρια του. Διαρκώς τ'όχε ο Παύλος κι' έκανε γυμνάσια στην αλλη, πράγμα πού έκανε τή μαγείρισσα να τραλαίνεται απ' τήν τρομάρα της.

Είχε μάλιστα αγοράσει και καψούλια κι' έκανε τήν καϊμένη τή γυναίκα να ξεφωνίζη, όταν αυτός έρριχνε τίς άκίνδυνες τουφεκιές τού απ' τ'ό παράθυρο της κουζίνας, ή έκανε πώς τή σημάδαυε.

Μ'ά έξω απ' αυτά, ο Παύλος είχε γίνει και σωματάρης. Διοικούσ' ένα σύνταγμα πού τ'ό αποτελούσαν δυό κοριτσάκια, τ'όνα όκτώ και τ'άλλο δώδεκα χρόνων, πολύ χαριτωμένα, πού τ'άλεγαν Έρριέττα και Λουκία Ναμπλό.

Ήταν κόρες ενός μεγαλεμπόρου ύφασμάτων, πού καθόταν σ' άντικρινό σπίτι κι' είχε μεγάλη φίλια με τ'ό θεό Έρρίκο.

Μάλιστα πρέπει να ξέρετε, ότι ή Έρριέττα κι' ή Λουκία είχαν πάρει πολύ σ'ά σοβαρά τ'ό στρατιωτικό τους ρόλο κι' ήταν μιά άπ'όλαυση να τίς βλέπη κανείς να έκτελούν με προσοχή τ'ά προστάγματα πού τούς έδινε ο μικρός τους «συνταγματάρης».

Σιγά-σιγά είχαν αγαπήσει αυτά τ'ά παιγνίδια κι' άκουγαν όλες αυτά τ'ά στρατιωτικά νέα, πού διηγόταν ο Παύλος κάθε μέρα.

Έτσι έμαθαν, στίς 27 Οκτωβρίου 1870, ότι ο στρατός τού Μέτς είχε συνθηκολογήσει. Και στίς 28 έμαθαν ότι οι Πρώσοι έσίμωσαν στο Ντιζόν.

Τήν ήμέρα εκείνη, ο Παύλος είχε ήλεκτρισθή από τήν είδηση. Τίποτα δέ μπορούσε να τόν συγκρατήση, γι' αυτό κι' ο θεός Έρρίκος βρέθηκε άναγκασμένος να τόν διπλοκλειδώση για να τού κατευνάση τ'ό μεγάλο ένθουσιασμό. Μ'ά είδαμε πώς κι' αυτό τ'ό μέτρο έμεινε δίχως αποτέλεσμα και τώρα ο Παύλος, άφου πέρασε τρέχοντας τούς δρόμους, βρισκόταν στην Πλατεία τών Όπλων.

Σύγχυση άπεριγραπτη βασίλευε έκεί. Στρατιώτες από κάθε σ'ώμα, πήγαιναν, έρχόνταν, φώναζαν, γυρεύοντας τ'ό λόγο τους, ένθ οι άξιωματικοί έτρεχαν έδω κι' εκεί πολεμώντας να βάλουν κάποια τάξη. Από ένα μέρος της πλατείας έφευγαν οι στρατιώτες, λίγοι-λίγοι, βαδίζοντας πρ'ός τ'ό μέρος της μάχης, πού οι κανονιές της άκουγόταν τώρα συχνές.

Οι έθνοφύλακες, δίχως στολή, με τ'ό μαύρο κασέτο μοναχά, έφευγαν κι' αυτόι πρ'ός τήν ίδια διεύθυνση, ένθ μακριά, στους δρόμους, τ'ά ταμπόυρα χτυπούσαν ένα πένθιμο προσκλητήριο.

Άνώτερη διαταγή, πού ή έρρύθμιζε αυτή τή σύγχυση, δέν είχε δοθή από κανένα. Έτσι καθένας πήγαινε με κάποιο ένστικτο ν' αντιμετώπιση, να σταματήσει τόν έχθρό.

Σημειώστε ότι στο Ντιζόν δέν υπήρ-

χε πρ'ό μόνο ένα κανόνι, μπρ'ός στίς μεγάλες πυροβολαρχίες τού στρατού της Βάδης, πού είχαν πάρει θέσεις κι' άρχισαν να ρίχνουν απ' τ'ό μεσημέρι.

Τ'όξεραν βέβαια όλοι αυτοί οι έθελοντές, ότι δέν πολεμούσαν για να νικήσουν. Ήξεραν ότι ο έχθρός ήταν δυνατότερος κι' ότι ή αντίσταση ήταν μονάχα μιά ευγενική τρέλλα. Μ'ά οι κάτοικοι τού Ντιζόν έννοούσαν να πολεμήσουν μόνο για τήν τιμή!

Ο Παύλος πήρε γρήγορα τήν άπόφαση. Μέσα στο πλήθος τών στρατιωτών, τ'ό μάτι του πήρε κόκκινες κυλιότες και, σχεδόν δίχως να τ'ό καταλάβη, άκολούθησε μιά σειρά από πεζούς, — μιά ήμιλοχία τού 90ου — πού έβάδιζε πρ'ός τ'ό χωριό Άγιος Νικόλαος. Μεθυσιμένος, περπατώντας σ'ά σ'ό δνειρο, έφθασε, χωρίς να τ'ό υποφιαστή, μέσα στο πεδίο της μάχης...

Δέν κυβερνούσε πιά τόν ένυτό του. Περπατούσε μαζί με τούς στρατιώτες δίχως να συλλογίζεται τίποτα, δίχως να νοιώθη τίποτα. Μ'ά πάντα κάτω τόν έσπρωχνε μπροστά, όλο μπροστά, κι' αυτός υπάκουγε.

Μ'ά τή στιγμή πού σ'ά μιά γοερή διαταγή τού ύπολοχαφού, οι στρατιώτες σταμάτησαν και πήραν θέσεις «άκροβολισμού», μέσα σ' ένα πράσινο λιβάδι, τ'ό παιδί νόμισε πώς έυπνοόσε από δνειρο.

Σταμάτησε κι' αυτός, λαχανιασμένος. (Άκολουθεί)

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ...

Ο ήλιος τ'ό δρόμο έφραζε και κ'άσφρανε όλοισα μιάν άνθλιάν άράθυμη, ζεστή, μοναστηριούα...

Γύρω, τριγύρω άντίλαλος, άνάσσα, δέν έρχόταν. Γυρνά σ'ά πόδια της ελιάς τ'ά άλ'ετρι άσπυγκραζόταν.

Τ'ά άπίστομα γυρίζοντας ετής σ'όράτας τ'ά χαλίαια, να σέρπουνε έβλεπες λιγνά γυαλιστερά, σ'όκουλήνια.

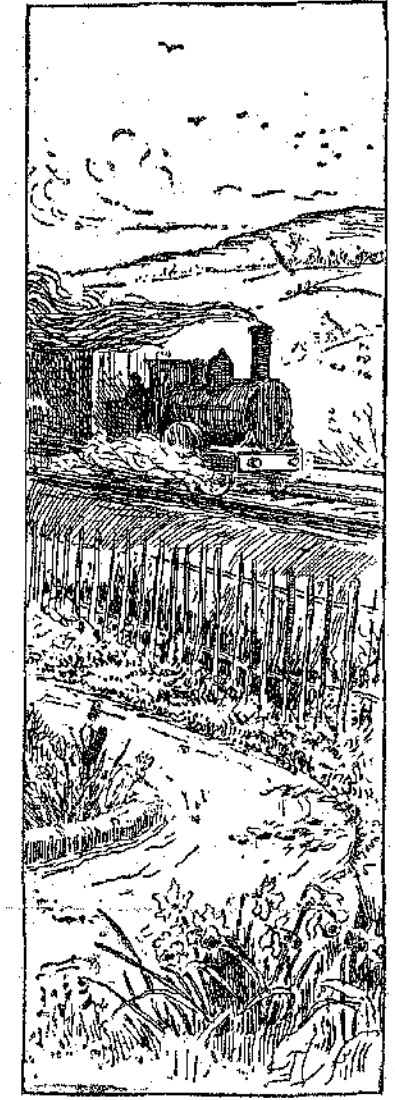
Μαύριζαν φύλλα σ'ά νερά, κι' οι νεάλιες κάπου ακόμα έκαιαν σπητές, καμαρωτές, τ'ό φλογερό τους χεώμα,

κι' ήταν, στον περ'όνοσπορο πού τ'όσες τίς κληματαδες, δάκρυα άλαφροκρημάμενα, σπαρτές δροισαταλίδες.

Πέρα, σ'άξέγωνα βουνά, σ'ά δ'όρδα ρουλιθία, άνιστοροόσαν ο λευκός χεωμάνας παραμύθια...

Κι' ή άφ'εση, άρ'όλιαστη ψυχή παρ'άγγελνε όλοένα «καλό ταξίδι» σ'ά πουλιά πού πέταγαν σ'ά ξένα.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ (Άκολουθεί)

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

A.
ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Ένα πρωί, ή Μαρίτσα ξύπνησε σχεδόν χαράματα και, άνοήγοντας τ'ά μάτια, είδε τ'ό μπαμπά της όρθιο κοντά στο κρεβάτι της να τής λέει:
— «Μαρίτσα μου, θυμάσαι σήμερα τ'ά ήμέρα έχουμε;»
«Ή Μαρίτσα χτύπησε παλαμάνια και πετάχτηκε. Τ'ό θυμήθηκε ή Πέμπτη! Σήμερα τ'ό πρωί θα φεύγαμε για τήν έξοχή, όπου ή μαμά είχε πάει τρεις μέρες προτ'ότερα με τή μικρή ύπηρέτρια, τήν Κατερίνα, να έτοιμάσουν τ'ό σπίτι.»
«Ω, μπαμπά μου!» φώναξε ή μικρούλα, «άφησέ με να ντυθώ κι' έρτασα.»
Για μιά στιγμή ντύθηκε έφαγε λίγο, μόλις πρόφτασε: «Έν' άμαξί σταμάτησε κύλας στην πόρτα. Φόρωσαν τ'ά μπασούλα τους, τ'ά πακέτα τους, όλα τους τ'ά πράγματα» κι' ή Μαρίτσα, άφου φίλησε τή θεία της και τ'ά ξαδέλφια της, τ'ό Νίκο και τόν Κωστάκη, ανέβηκε στο άμαξί με τόν μπαμπά της και, βγάζοντας τ'ό κεφάλι της, τούς φώναξε: «Αντίο, αντίο! να 'οθήτε και σεις στην έξοχή, σ'ας περιμένουμε.»

Μόλις πρόφτασε νακούσει τήν άπάντηση από τ'ά ξαδέλφια της: «ναί, ναί». «Ή άμαξί έτρεξε γρήγορα και σ'ά λίγα λεπτά έφτασαν στο σταθμό. Μπήκαν στο σιδηρόδρομο και οργάνισα άρχισαν ναφύουν τήν πόλη. Έβλεπαν από τ'ά παράθυρα τού βαγονιού όραία μέρη, σπιτάκια περιτριγυρισμένα από κήπους, λιβάδια καιαπόρ'όνα και δέντρα πού έφευγε τ'ό ένα πίσω απ' τ'ό άλλο.

«Ή Μαρίτσα, πού ποτέ της δέν είχε βγει από τήν πόλη πού καθότανε, ξετρελάθηκε να θαναμάξει τούς κήπους, τίς όραίες πρασινάδες, τ'ά μεγάλα δένδρα. Ήταν άρχή της άνοιξης. Ο Μάριτης μόλις είχε μπει και τ'ά δένδρα δέν είχαν βγάλει άκόμη πολλά φύλλα.

Τ'ά κωνάκια όμως, κίτρινα και κόκκινα, οι μενεξέδες, τ'ά ζεμπούλια είχαν άνθισει» τ'ά κωνάκια έπαιζαν στους άγρούς και πολλά κοπάδια χηνόπουλα, γαλόπουλα, κοιοπούλια, άκολουθούσαν τίς μαννάδες τους σ'ά λιβάδια. Σ'όλο τ'ό ταξίδι ή Μαρίτσα καθότανε στο παράθυρο τού βαγονιού, έβλεπε όλοένα κι' έλεγε κάθε στιγμή: «Κοίταξε, κοίταξε, μπαμπά! τι όραία πού είναι!»

Τέλος ο σιδηρόδρομος σταμάτησε σ' ένα μικρό σταθμό, ήσυχο κι' όμορφο. «Ή Κατερίνα τούς περίμενε και ή Μαρίτσα πήδησε στο λαϊμό της. «Πού είναι ή μαμά;» ρώτησε άμέσως. «Μ'ας περιμένει σπίτι» απειρώθηκε ή Κατερίνα. Μ'αζ'ν με τήν ύπηρέτρια, ήτανε κι' ένας γέρος, ο κ'ός Άναστάσης. Είχε ένα μικρό καροτσάκι με δυό ρόδες κι' έβαλε μέσα όλα τ'ά πράγματα πούχαν φέρει οι ταξιδιότες. «Υστερα πήραν έναν όραίο πράσινο δρόμο, μ'άκι άνώμαλο κι' άνηφορικό, κι' ή Μαρίτσα άναγκάστηκε να πιόσει τόν μπαμπά της από τ'ό χέρι.

Τώρα δέ μίλαγε καθόλου συλλογίζοταν όλο τή μαμά της και τ'ό έξοχικό τους σπιτάκι. Ο άέρας μοσχοβολούσε μ'ά φρεσκάδα χυνόταν παντού τ'ά ζεμπούλια, οι μενεξέδες άνθίζαν πάνω στους φράχτες και τ'ά πουλιά πετούσαν κελαιδώντας.

Άλλά ή μικρούλα περπατούσε όλοισα χωρίς να γυρίζει τ'ό κεφάλι της, ως που έφτασαν σ' ένα φράχτη από κάγκελλα καινούργια, πρασινοβαμμένα. Από τ'ό άλλο μέρος τού φράχτη, άπλωνόταν ένα όραίο λιβάδι, τριγυρισμένο με δένδρα σ'ά μιάν άρχή ήτανε τ'ό σπίτι. Ένας γέρικος μισός είχε σκεπάσει τούς τοίχους του άνεβασιμένος ως τή σκεπή.

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΘΩΝΗ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ

Αγαπητοί μου,

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ μας μπαίνει σήμερα στα σαράντα κι' εγώ συλλογιέμαι πως πέρασαν πενήντα χρόνια από τον πρώτο μου Έπιστολή (1896), εγκαινιάζοντας αυτό το εβδομαδιαίο να πούμε διαπλασιακό χρονογράφημα, που ως τότε της έλεπε, Είχα, τόμολογώ, πολλούς διαταγμούς για την επιτυχία. Κι' η Διάπλασις το ίδιο στην αρχή δεν φαινόταν ένθουσιασμένη από το νεωτερισμό. Γρήγορα όμως φάνηκε πως οι αναγνώστες του καιρού εκείνου άρσαν πολύ τις «Αθηναϊκές Έπιστολές», ενδιαφέρθηκαν, τις αγάπησαν, τις περίμεναν, κι' έτσι τις εξακολούθησα ελοχρονία.

Τόν άλλο χρόνο σκέφτηκα άλλη καινοτομία: Αντι Έπιστολής μ' ένα θέμα, άρχισα να δημοσιεύω «Σελίδες από το Ημερολόγιό μου», μικρά-μικρά χρονογραφημάτια με διάφορα θέματα. Κι' αυτά άρσαν, μα πολλοί μας έγραφαν πως προτιμούσαν τις «Αθηναϊκές Έπιστολές». Τότε πάλι δοκίμασα κάτι άλλο: τον τρίτο χρόνο άρχισα τους «Αθηναϊκούς Περιπάτους». Σ' αυτούς, κομματιαστά, πότε από δω, πότε από κει, έδωνα εικόνες των Αθηνών, — πόλη, έξοχή, κτίρια, μνημεία, μουσεια. Τίποτα! Καλά κι' αυτά, μα καλύτερες, έλεγαν έλοι, οι «Αθηναϊκές Έπιστολές». Και τις ξανάρχισα τον τέταρτο χρόνο (1899) κι' από τότε δέν τις άφησα πιά. Κάθε φύλλο, ταχτικά, είχε την Έπιστολή του. Μόνο μια έκτακτη πληθώρα ύλης ανάγκαζε τη Διάπλασι να την αναβάλει. Έτσι, από τα 52 φύλλα του χρόνου, τα 50 τουλάχιστο είχαν Έπιστολή. Και σε 25 χρόνια, πόσες γίνονται; 1250! Μάλιστα. Από τότε που τις άρχισα, ως σήμερα, έχω γράψει χίλιες διακείσις πενήντα Έπιστολές. Πού αν ήθελα να τις ξαναδημοσιεύω όλες σε βιβλία από 300 σελίδες το καθένα, θα έκανα μια σειρά από 20 τόμους τουλάχιστο, μα δλάκερη παιδική βιβλιοθήκη!

Έ, κάποτε, έλπίζω, θα γίνω κι' αυτό. Θα διαλέξω τις πιο σημαντικές, τις πιο γενικές απ' αυτές τις Έπιστολές, — εκείνες δηλαδή που δέν έχασαν την επικαιρότη τους, — και θα τις ξανατυ-

πώσω. Θα είναι έν' απάνθισμα από μια πολυχρόνια εργασία, που είχε, πιστεύω, μια αγαθή επίδραση σε δυο γενεές. Αυτό μπορώ να το καυχηθώ: Οι Έπιστολές μου έδίδαξαν, έμόρφωσαν, έπλασαν ψυχές και χαρακτήρες. Γιατί κι' αυτός ήταν πάντα ο σκοπός μου. Έπαιρνα άφορμή από ένα οποιοδήποτε περιστατικό της εβδομάδας, — μια γιορτή, μια τελετή, μια συγκέντρωση, μια θεατρική παράσταση, μια όμιλία, μια έκλειψη, μια θύελλα, μια λιακάδα, ένα χιόνι, — κι' άφου το διηγόμουν, ή το περίγραφα, ή το εξέθετα, προσπαθούσα να δώσω στο νεαρό μου αναγνώστη μερικές σχετικές γνώσεις και στο τέλος μια συμβουλή, ένα ήθικό δίδαγμα. Η τόν άφρινα να το βγάλω μόνος του από την ίδια την ιστορία μου. Άλλοτε πάλι, — και πολύ συχνά, — άπαντούσα σε μίαν άπορία που μου διαβιόαζαν, ή έδωνα πληροφορίες που μου ζητούσαν, ή έλεγα τη γνώμη μου για ζητήματα φιλολογικά, κοινωνικά, παιδαγωγικά, φιλοσοφικά, ζητήματα που άρχιζαν πιά να ενδιαφέρουν και τους έφήβους. Αυτό, έννοείται, χωρίς να παραλείπω τα πιο επίκαιρα, τα καθαυτό χρονογραφικά, — Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά, Πάσχα, Άνοιξη, Χειμώνα, Φθινόπωρο, Καλοκαίρι, 25 Μαρτίου και καθέτης, — κι' αυτά πάλι με τόν ίδιο τρόπο και με τόν ίδιο σκοπό. Μιλούσα επίσης για τη ζωή επιφανών ανθρώπων που πέθαιναν, — ποιητών, καλλιτεχνών, επιστημόνων, — ή για τα κοινωνικά έργα άλλων ζωντανών, όπως τελευταία για το Δευκό Σταυρό του Μασούκα. Και γενικά, όπου έδρασα ένα καλό παράδειγμα, το παρουσίαζα.

Μία φορά, για λόγους που είναι περιττό να τους πώ εδώ, είχ' άποφασίσει να μη ξαναγράψω τίποτα κι' είχα διακόψει και τις «Αθηναϊκές Έπιστολές». Έ, λοιπόν, τα παιδιά μας του καιρού εκείνου, — που πολλά είναι ακόμη συνδρομητές και το θυμούνται, — χάλασαν τόν κόσμο να τις ξαναρχίσω. Και τα συγκινητικά τους άληθινά γράμματα, που τα φυλάω σε μια από τις ώραιότερες αναμνήσεις της ζωής μου, με κατέφεραν να παρατήσω την άπόφασή μου εκείνη. Από τότε μάλιστα έδωσα και μια έπίσημη υπόσχεση: ότι και τίποτ' άλλο να μην έγραφα, τις «Αθηναϊκές Έπιστολές» θα τις εξακολουθούσα, όσο θα ζούσα ακόμα κι' όσο θάχα τη δύναμη να κρατώ στα χέρια μου πένα. Την υπόσχεσή μου αυτή την εκπότησα και θα την κρατήσω όσο μπορώ, — κι' ο Θεός πιά ξέρει ως πότε, — θα γράφω «Αθηναϊκές Έπιστολές», θα μιλώ απ' αυτή τη στήλη, μια φορά τη εβδομάδα, με τάγαπημένα μου παιδιά. Και θα τους λέω κάθε φορά, τι κρίνω καλό, ή θάπαντώ

σ' ότι με ρωτούν, αν είναι βέβαια ένδιαφέρο. Γιατί γράμματα μ' έρωτήσεις και μάποριες λαβαίνω καθημέρα. Άλλος θέλει να του εξηγήσω τοτο, άλλος θέλει να μιλήσω για εκείνο... Φυσικά όμως δέν μπορώ να παντώ σ' όλα με Άθηναϊκή Έπιστολή. Διαλέγω μόνο τα ζητήματα εκείνα που μπορεί να ενδιαφέρουν όχι μόνο κείνον που μου γράφει, αλλά κι' άλλους πολλούς, αν όχι τους περισσότερους. Για τάλλα παρκιαλώ τη Διάπλασι και διαβιόαζει μια σύντομη απάντησή μου με την Άλληλογραφία της. Έπειτα είναι και μερικά ένδιαφέροντα θέματα, που κι' αυτά όμως έγραφα κι' άλλη φορά. Δέν μπορώ βέβαια να ξαναγράψω για το ίδιο πράγμα, εκτός αν έχω να πώ άλλα. Ένας λόγος ακόμα που πρέπει να μαζευθούν και να τυπωθούν σε δυο τρεις τόμους οι κυριότερες από τις Έπιστολές της Εικοσιπενταετίας. Για πολλά, πολλά ζητήματα που τάπασχολούν, τά παιδιά μας θάδριασαν εκεί την απάντησή και τότε θα μ' έρωτούσαν για άλλα, πιο νέα. Αυτό είχα σήμερα να σας πώ με την είσοδο της Διαπλάσεως στο 47ο και με τη συμπλήρωση της Εικοσιπενταετίας μου. Δέν μπορώ βέβαια να κρίνω εγώ ο ίδιος το έργο μου, ούτε να είμαι βέβαιος για τόν ώφέλειά του. Αν ώφελει όμως τα Έλληνόπουλα όπως νομίζω κι' όπως λένε άλλοι, ο Θεός που το ξέρει καλά, ως μου δίνει ζωή και δύναμη να το εξακολουθήσω...

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΖ ΣΟΛΩΜΒΕ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ) ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'. Οι μύλοι του Γεροθώμ Είκοινο τόν καιρό, — πάνε πενήντα χρόνια τώρα, — γύριζε στους δρόμους ένας γέρος ψηλός με μακριά γένεια, που καθώς τόν έδρασαν τα μικρά παιδιά, έφώναζαν: «Νά ο Γεροθώμ! να τον!» Πριν ακόμα φανεί, άκουγόταν από μακριά οι μονότονοι ήχοι της φλογέρας του, και τότε τα παιδιά έλεγαν στις μητέρες τους: «Μαμά, να ο Γεροθώμ!» Αυτό σήμαινε: «Δός μου μια πεντάρα!» Και μα την άλήθεια, έπρεπε ναχει κάνει μεγάλο σφάλμα ένα παιδί, για να του άρνηθεί ή μητέρα του την πεντάρα που με τέτοιο τρόπο της ζητούσε... Σε λίγο έπαυε ή φλογέρα κι' άκούγόταν ή έλικυστική φωνή του Γεροθώμ: Κλάψετε, κλάψετε, παιδιά, Για να σας πάρει ή μαμά Μή-υ-λους του Γεροθώμ! Κι' εθός παρουσιαζόταν στη γωνιά

του δρόμου ο γέρος μ' ένα κοντάρι στο χέρι, που στην άκρη του ήταν μπηγμένοι ένα σωρό μικροί ανεμόμυλοι και τα χάρτινα φτερά τους γυρίζανε στον άέρα. Ήταν διάφορων χρωμάτων αυτοί οι μύλοι: κόκκινοι, κίτρινοι, πράσινοι, γαλάζιοι κι' ήταν μια χαρά να τους βλέπει κανείς κει-πάνω, στην άκρη του κονταριού φάνταζαν σε μια μεγάλη άνθοδέση. Μα ή χαρά των παιδιών ήταν ακόμα μεγαλύτερη όταν άγόραζαν το μύλο κι' έτρεχαν μαζί του τρελά ή τόν εμπήγαν σε μια γάστρα, στο παράθυρο, και περίμεναν να φύσει άέρας για να γυρίσει. Τους φαινόταν βραίοι κι' άπαράλλαχτος με τους άληθινούς ανεμόμυλους που άλέθουν το σάρι. Τάχα δέν ύπήρχαν τόσα άλλα ώρατα παιχνίδια, κοδικές με μεταξωτά, καραγκιόζιδες, αλογάνια; Τι τά θέλετε! απ' όλα περισσότερο άρσαν στα παιδιά οι μύλοι του Γεροθώμ.

Μα ποιος ήταν αυτός ο Γεροθώμ; Τό είπαμε: ένας γέρος που πουλούσε στους δρόμους χάρτινους μύλους για τα παιδιά. Θάταν ως εξήντα χρονών, ούτε ζυμφορος ούτε άσχημος, και φορούσε ένα παλιό πανταλόνι σταχτό, ένα βαθυπράσινο έπανωφόρι που έφτανε ως τα στραγάλια του και κασκέτο με πλατύ κεραμίδι. Δέν είχε πολύ στερό το βήμα κλονιζόταν λίγο καθώς περπατούσε. Οι κακές γλώσσες έλεγαν πως την αιλία την ήξεραν οι ταβέρνες της χώρας, αλλά οι κακές γλώσσες δε λένε πάντα την άλήθεια. Γιατί αν ο Γεροθώμ άγαπούσε να δροσίξη κάπου-κάπου το λαρύγγι του, δέν θα πει πως έπινε περισσότερο απ' όσο διψούσε. Μόνο που κάποτε διψούσε περισσότερο και συχνότερα. Μία φορά μάλιστα παραπάτησε και ξεπλώθηκε χάρμω με τους μύλους του άλλ' αυτό έγεινε εδω και οκτώ-δέκα χρόνια. Κακός άνθρωπος βέβαια δέν ήταν, γιατί ποτέ δέν έκαμε κακό σε κανένα, μα δέν ήταν ούτε καλός, γιατί δέν έκαμε καλό. Ήταν άδιάφορος, δέν τόν έννοιαζε για τίποτα και δέν άγαπούσε παρά την ήσυχία του. Η μόνη του εργασία ήταν

να φτιάχνει χάρτινους μύλους και να τους πουλάει κι' άφου πουλούσε τους χάρτινους μύλους για να βγάλει το ψωμί του, γύριζε στην κάμαρά του, άφρινε το άπούλητο εμπόρευμα και ξανάβγαίνε καπνίζοντας. Χρήματα στη μπάντα, κομποδέμα, άποθεματικό κεφάλαιο να πούμε, δέν είχε, αλλά και τί το ήθελε, άφου δέν είχε ούτε χρέη; Αν ο Γεροθώμ ζούσε στην άρχαία Έλλάδα, αντι για κάμαρα θάχε πιθάρι και θάπινε νερό με τα χέρια του όπως ο Διογένης. Ζώντας όμως στον καιρό του και στον τόπο του, δέν είχε πιθάρι, αλλά μια έλεεινή κάμαρα, και δέν έπινε νερό με τα χέρια, αλλά δρόσιζε το λαρύγγι του στην ταβέρνα. Τα μόνα του έπιπλα ήταν ένα τραπέζι κουτσό, που για να στέκεται όρθιο, έπρεπε να το στηρίξει στον τοίχο, — αυτό δά ήταν και το εργαστήρι του, άπάνω σ' αυτό έφτιαχνε τους μύλους του, — κι' ένα χοντρό κούτσουρο που του χραισμούσε για σκαμνί. Κι' ή κάμαρά του

«Νά, ο Γεροθώμ! να τον!» (Σελ. 4, στ. γ')

βρισκόταν στο τέταρτο πάτωμα ενός μεγάλου καλιόσπιτου, όπου πολλοί και διάφοροι άνθρωποι κατοικούσαν, κάθε καρδιάς καρδί που λένε... ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'. Η διανομή μιας κληρονομιάς Ένα βράδι, ο Γεροθώμ γύριζε στην κάμαρά του ευχαριστημένος. Είχε πουλήσει αρκετούς μύλους για να φάει δυο μέρες, και συλλογιζόταν να μείνει στο σπίτι και να ήσυχάσει όλη την άλλη μέρα. Έπειδή όμως ήταν διψασμένος, μπήκε περνώντας στην ταβέρνα του φίλου του του κύρ-Μιχάλη, να καθήσει λίγο και να πιει. — Καλησπέρα, κύρ-Μιχάλη, του είπε. — Καλό στο σύντεκνο. Πώς πήγε σήμερα ή μέρα; — Καλά, δόξα σοι ο Θεός και σύ; πώς πάνε οι δουλειές; — Κι' εγώ καλά, πρώτα ο Θεός. — Και τώρα... τί θα μου δώσεις για να βρέξω το λαρύγγι μου; — Τι άλλο, Γεροθώμ μου, παρά

ένα κατσταράκι καλό κρασί σπιτικό; — Καλά, κύρ-Μιχάλη, φέρε μου το κατσταράκι και ύστερα βλέπουμε!... Κι' ο Γεροθώμ κάθισε σ' ένα τραπέζι, στην άκρη. Αντίκρου του, σ' άλλο τραπέζι, καθόνταν τρεις άνθρωποι, που και τα μούτρα τους ήταν ύποπτα και τα ρούχα τους πολύ παραξένα. Και κοντά τους ένα μικρό κορίτσι, ένα κοριτσάκι, χλωμό κι' άδύνατο, που φαινόταν και κατακουρασμένο και νυσταγμένο. Οι τρεις εκείνοι έπιναν και μιλούσαν και το κοριτσάκι προσπαθούσε να σταυρώσει άπάνω στο τραπέζι τα ίσχυα χερσών του, να τα κάνει μαξιλάρι και να κουμπήσει το κεφάλάκι του, αλλά εθός το έπαιρνε ο ύπνος, τα ματάκια του, κατακόκκινα, λες κι' είχε κλάψει πολύ, έκλειναν μονάχα τους τα χέρια και γλυστρούσαν κι' ή μικρή έκανε την ίσοροπία και κινδύνευε να πέση χάρμω στις πλάκες. Τότε την άρπαξε κάποιος από τους τρεις και τήν ξανακάθισε στο σκαμνί με τρόπο τραχύ και βάνασε. Ο Γεροθώμ δώτοσο κάπνιζε το τσιγάρο του και ροφούσε το κρασί του. Είχε όμως το νού του και στο αντίκρινό τραπέζι, γιατί το κοριτσάκι εκείνο, μόλις το είδε, του κίνησε τη συμπάθεια. Έστερ' από κάμποση ώρα, σηκώθηκε ο πιο νέος απ' τους τρεις, φωνάζοντας: — Ά, μα δέν ύποφέρεσαι με τη νύστα σου! Έλα να σε βάλω να κοιμηθείς εκεί κοντά στη φωτιά. Και πήρε τη μικρή στα χέρια του και τήν κάθισε στο πέρινο πεζούλι του τσιγκιού. (Μετάφραση Π. Ι. Φ. και Γ. Σ.) (Ακολουθεί)

Ρ Η Τ Α 85 Όποιος κάνει καλοσύνη Ανατυχή για να βοηθήσει, Μα χωρίς να ύπολογίσει Ότι κάτι θα κερδίσει, Βρίσκει την εθνομοσύνη Που άγο φως στον κόσμο χύνει. CHRF

κανένα άλλο δέν είναι για την ηλικία σου.) **Ίδιαιμόν** (αδχαριστώ πολύ για την φροντίδα) χαιρετίσμα- τώ στο ντρακαλό.) **Ίδανιδό** (αδχα- ριστώ δ κ. Φ. βρήκε το τραγουδι σου μέτριο) χρεαίεται ακόμη δου- λειά 1) **Ταμερλάνον** (αυτό θα πη- δι μεγαλῆς περισσότερο από άλ- λους πού τὰ οικονομικά τους είναι πιά ἀνθηρά...) **Κόκκινον Κρίνον** (εὐχαριστώ πολύ για τὸ ξεσπάθωμα) **Ἐλευθερίαν** (ἐλπίζω καὶ εὐχομαι νὰ γίνης ἐντελῶς καλὰ) 2, πόσο θὰ χαρῶ ἔταν θὰ πού τὸ γράφεις! μὰ γιατί δέν σ' ἐχλωροφόρησαν για τὴν ἀγχείρησιν καὶ σ' ἔκριναν νὰ πονήσης τόσο; εὐχα ὅμως πού ὁπέ- φερεις μὲ τόσο γενναϊότητα! ἔχι ἡ ἐξαδέλφη σου δέν είναι συνδρομη- τρία.) **Μελαρό Ἐκαλοτάκι, Πα- ταχό Βαντάκι, Ναπολέοντα, Ρομαντικόν κτ. κτλ.**

Εἰς δύος ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 1 Δεκεμβρίου, θάπαντήσω στο ἔρχομενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΑΡΧΗ τοῦ 21ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις γράφονται μόνον ἐπὶ λυσοχάρ- του ἴσθ Ὀδηγόν, καὶ εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 8 Φεβρουαρίου.]

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημο- σίευση ἐπιλεγμένων Ἀσκήσεων ἀπὸ τὸν Συλλόγόν τοῦ 21ου Διαγωνι- σμοῦ, καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ κατ' ἄλλη τὴν Α' ἑξαμηνίαν τοῦ 1926. Ἐως νὰ προκηρυχθῇ νέος Διαγω- νισμὸς διὰ τὴν Β' ἑξαμηνίαν, Ἀ- σκήσεις δέν εἴμπορεῖ νὰ στείλῃ κα- νείς.

- 1. Δεξιόγραφος**
Τῆς Μικρασίας χώρα
Μ' ἀντονομία ἐνώθηκα
Καὶ μαομαρμένα κώρη
Ἀρχαία φανερώθηκα.
Ἑλική Ἀκτίς
 - 2. Στοιχειόγραφος**
Μὲ κεφαλή, γιὰ πόλεμο
Στρατιώτες ἐνθουάσων
Ἀκρόαλο, εὐχάριστο
Τυχεῖδι σὺ εἰτοιμάω.
Πηλομένο Πενταίρι
 - 3. Μεταγραμματισμός**
Κράτος στήν Ἀμερική
Ἐνα γράμμα μόνο ἀλλάζει
Καὶ δικό μας ποιητὴ
Βλέπει ὁ λόγιος καὶ θαυμάζει.
Παριό ἀναβολαί
 - 4. Αἰνίγμα**
Μεγάλος ποταμὸς
Τάραξενό μου
Θηρίο τρομερό
Τὸ θηλικό μου
Ἰδέσ' οὐτῆς
 - 5. Δικτυοτόν**
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
- Στὸ πρῶτο χώρα ἑλληνική
Πού παλικάρια βγάξει
Τὸ δεύτερον ποιητὸν
Ἀρχαία παρουσιάζει.
Ἦ φύση μὲ τὸ τρίτο μου
Ἐχει ἄνω ἠσυχία
Κι' εἰν' ἕνα ῥήμα ἰδίλλο μου
Πού κάνει... ἀνησυχία.
Ἀρχιδιάβολος

6. Παίγνιον
Ἐνα βιβλίον, — τὸ Ἐθαγγέλιον ἄς
πάρω, — πῶς θὰ μποροῦσες κανεῖς
νὰ τὸ φιλῆσῃ καὶ μεσο καὶ ἔξω,
χωρὶς να το ἀνοίξῃ;
Καθολία Δημ. Παπακωνσταντοπούλου

7. 1. Μαγικὸν Γράμμα
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνὸς γράμματος
ἐκείστις τῶν κατωθὶ λέξεων δι-
ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τῷ αὐτοῦ,
να σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμ-
ματισμοῦ ἄλλα τόσα λέξεις:
τροχός, ἀκονή, βία, κόπη, ἄντρος.
Ἐνάδη

12. Δικτὴ Ἀκροστιχίς
Τῶν κατωθὶ ζητούμενων λέ-
ξεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἑλαί τὸν
αὐτὸν ἀριθμὸν γραμμάτων, τὰ μὲν
ἀρχικὰ αποτελοῦν ἄνδρα τῆς Γρα-
φῆς κα δὲ τελικὰ γυναικῶν:
1, Ἀμυντικόν 2, Πλοιάριον
3, Ἦρωσ τῆς Τροίας 4, Ἰστο-
ρικὴ Μοῆη.
Ἄνθος τῆς Ἀδριανῶν

**13-14. Ἑλλητισόμοφωνον καὶ
Φωνηενόμολιτον**

1. — ο-ο-η-ω
2. — β-μὺν-πρ-ττν
Ἀδελφότητος Κεῖνος

15. Γρίφος

+	δ		
+	δ	τις	τις
+	δ		τ'
+	δ	τις	τις
+	δ	P M	τις
+	δ		ος
+	δ	ος	πλα
+	δ	ος	ος
+	δ		ος

Ἐλευθέριος Ν. Ρουσσάκης

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

16. Ἑλληνογαλλ. Συλλαβόγραφος
Τὰ τρία γένη ἀντονομίας
Ἀληθινῆς — δέν λ' ἔγω ποίως —
Ἀποελοῦν στή Γαλλική,
Καὶ μὲ μεγάλη εὐκολία,
Ὁρεκτικώτατο φρά
Πού τῶχον τάλλαντοπολεῖς.
Γρελλὸς Ἄδρος

17. Ἑλληνογαλλικό Γρίφος

ποῦ	ποῦ	ποῦ
βοῦλου	ορ	νοῖτ
	ποῦ	ποῦ

Ἑλληνική Δημοκρατία

ΔΥΣΗΙΣ

- τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 38**
534. Πανικός (Πάν, ἡ, Κῶς.)
— 535. Φαρ' ὦ (φᾶ, Ρῶ, ὦ) —
536. — Θάσος — Θιάσος — 537
Κρότος-θρόνος. — 538. Βέρον
539 **ΑΝΤΙΦΩΝ** 540 — 544
ΚΟΡΕΙΚΗ Διὰ τοῦ Π:
ΤΡΙΠΟΥΣ πικρός, τό-
ΟΥΡΑΝΙΑ πος, ἄπιον,
ΦΟΙΝΙΚΗ ἄπλος, πά-
ΣΕΡΙΦΟΣ γος. — 545.
ΜΙΑ ΑΝΘΝ
- ΑΔΑΜ** (Ἀνατολή, ἄδως, Ἄρ-
κτος, Μεσημβρία.) — 546. **ΚΑΝΑ-
ΔΑΣ-ΘΚΕΑΝΙΑ** (Ἐβρος, ἌΚρις,
Νέβρον, ἌΑρῶν, ΔΝιστερος, Αἴας,
Σάνος) — 547. Περιμένο ἀντο-
νομίας τῆν Διάπλασιν. — 548. Ἦ-
εις ἀφίξης οὐ θνήσκεις ἐν πολέμῳ.
(Ἔ εἰς ἀφ, ἔ εἰς ου, θν, ἔ εἰς
ἐν, πῶλ, αἴμ, ὦ.) — 549. Cléo-
patre, (cléo, pâtre.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πῶλὸ λέξεις μὲ
ἄλλὰ στοιχεῖα ὁρ. 4, τὸ ἐλάχιστον 40
γράμματα. Περὶν πᾶν 10 λέξεων 40
λεπτὰ ἢ λέξεις, μὲ πᾶν δὲ στοιχεῖα
λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 70
Ἐλάχιστος στίχος δεκαπέντε.
Ἡ ἀποκλισημὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

- (ΚΕ — 1)
Διαπλασόπουλα, ψηφίζοντας τὴν Η-
ΔΙΑΓΕΓΝΗΝΤΗ δείχνετε τὴν ἀγά-
πην σας εἰς τὴν: **ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ**
(ΚΕ — 2)
Σ' ἀλαογνῆς καὶ χῆρες, **ΓΚΕΜΠΟΥΡΓ**,
δίνει ὁ ἥλιος τοῦ κ' εἶναι πιο
κόκκινος, πῶ ματαμένως, χωρὶς ὅμως
νὰ τοῦ στερεὶ καὶ τίς μορφῆς του
μπερὸς στὰ μάτια Σας.
ΙΑΝΝΙΜΟΣ
(ΚΕ — 3)
ΑΝΘΥΛΑ, τὰ λόγια σας δρασιὰ εἰς τὴν
ψυχὴ μου. **ΙΑΝΝΙΜΟΣ**
(ΚΕ — 4)
Διαπλασόπουλα: Τὴν ἀγάπην σας ὁ
ΔΙΑΝΙΣΜΟΣ δέν γράφεται, γιατί
δέν τοῦ ἄρχει, κ' ἴσως οὔτε κ' ἡ ψή-
φος σας ἀδικαιωρὰ Σας ὅμως νὰ τοῦ
ἀποδείξετε τὸ ἀνάπατο.
(ΚΕ — 5)
Ανταλάσσω Μ. Μ. καὶ κάρτες, **ΕΛΥ-
ΒΕΡΙΟΣ ΡΟΥΣΣΑΚΗΣ**, Ἀεφορὸς Βασ.
Ὀδῶς 117, Θεσσαλονίκη.
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ»
μὲ ἀρχικὸ κεφάλαιο ὁρ. 500. Ἐγ-
γραφεῖτε!!! Ὀδῶς: Μητῶν Κατῆρη-
νῶν, π. γ. Ἀθήνας.
(ΚΕ — 7)
ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΕΒΡΟΥ, ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ.
ΣΥΣΤΗΜΗΝ ΕΛΠΙΣ
(ΚΕ — 8)
ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ: Προγυμνάσιος,
ἀνωτέρου φιλολογίου, ἐπιμάθησις τῆς
γλώσσης. Γράφεται: **Γάλλων Χειρογρῶν**,
9-Β ὁδὸς Τζώρετ, Ἀθήνας.
(ΚΕ — 9)
Αγνὸ Περιοτερόν — Τσαχπία — **ΔΕΥΠΟ**
ΣΕΠΙΑ: Ἐσπληροτάτα νομίζω εἶ;
— Δοκίμη! Ἢλ ε, κανεῖτε λάθος, δέν ἔδο-
σα ὑποσηφώματα. Πάντως εὐχαριστῶ,
Ταράτω στείλει: **Rose Rousson, Vathy-
Samos** καὶ θάπαντήσῃ ἡ — **ΒΑΓΓΙΣΑ**
(ΚΕ — 10)
ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟ ΒΑΛΛΗΝΟΠΟΥΔΟ
(ΚΕ — 11)
Προσημπαίνων εἰς τὸ σελονάκι τῆς
καπλάσσης, χαίρετὸ ἀπανάτος.
Ἀνταλάσσω κάρτες-ποστάλ (topostales)
μὲ δάες καὶ ἄλλο ἀνω τῶν 18 ἐτῶν.
Ἦ δισυδύναμι μου εἶναι: **Mr E. C.
Lascaris** (εἰς τὸν ψελλῶρον), Rue
Tanni, 64, Ibrahimieh Ramleh (Egy-
pte). **ΦΕΛΛΑΧΟΣ**
(ΚΕ — 12)
ΑΠΟΒΑΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΝΙΣΜΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΤΙΤΑΝΟΣ»
Ενεκα τῶν ὀλιγίστων ἀπαντήσεων μόνον
ἐν βραβείον ἀνευρημῆθι διὰ κατὰ
διαγωνισμὸν:
Α' ΔΙΑΓΝΙΣΜΟΣ: Ἀσκησῆς
Β' ΔΙΑΓΝΙΣΜΟΣ: Ἀλεξάνδρου Ζελένο
(ΚΕ — 13)
ΤΡΙΤΟΣ ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΝΙΣΜΟΣ
τὸ παράστημα Κορινθίων τοῦ Συλλό-
γου «ΤΙΤΑΝ» προκηρῆσσι διαγω-
νισμὸν: **Πόλι**: εἶναι ὁ βασιλεύς τῶν ἄν-
θρωπων τ' ὁ κόσμον; Συμμετοχὴ μόνῳ
δοκίμος Συλλογοῦ, διαπλασόπουλα,
Τιτάνες, Τιτανίδες, ὑποσηφίζατέ μας.
(ΚΕ — 14)
Η διεδύθησις μας ἀλλάξει εἰς: «Τι-
ταν» οἷο Lycée Korais, Abou-Dar-
dar 16, Alexandria (Egypte). — «ΤΙΤΑΝ»
(ΚΕ — 15)
Υποκλινομαι πρὸ πάντων καὶ πασῶν.
ΕΠΕΡΟΣ
(ΚΕ — 16)
ΣΚΕΥΗ, εἶθε ὁ νέος χρόνος μὲ
σ' ἐφατοστέφανο τῆς δόξης νὰ σὲ κε-
ρῆβαλλαι. — Πασαλίαι, Ζακελίαι, ἐξη-
τημένοι εἰ;
ΕΠΕΡΟΣ
(ΚΕ — 17)
ΙΟΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΓΝΗΝΗΣΙΣ
(ΚΕ — 18)
Μέγας Διαγωνισμὸς καρτῶν (ἀρχά-
κιον). Συμμετοχὴ μόνῳδοκίμος,
προθεσμία τμήματος. Βραβεῖα. Ὀδῶς:
Π. Προσαλέντην, Μεσοδύγιον.
ΥΠΟΧΡΩΡΙΚΗ ΚΙΝΙΝΗ

- (ΚΕ — 19)
ΠΑΝΟΥΡΓΕ ΟΥΣΕΙΣ, στή γιορταβία σου
προσφέρω ἕνα μουσικῶν ἔργον-
διος ὄψεως. — **ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΟΥΣΕΙΣ**
(ΚΕ — 20)
Αγαπημένη **ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΕΒΡΟΥ**, γιὰ τὴ
γιορταβία σου δέξου ἕνα μουσικῶ-
ν μουσικῶν μου ὄψεως:
ΕΛΠΙΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ
(ΚΕ — 21)
Ολόθερμα ὑποσηφίζομαι τὸ ψευδο-
νυμι **ΠΟΝΟΥ ΔΑΚΡΥ**, διαπλα-
σόπουλα μνησθήτε μας. Ἀπολλώνιος,
ἀκόμη; — **Δωκίαι, Σάνοι, Καίριος.**
(ΚΕ — 22)
Παρατεινόμενον διαγωνισμὸν (ΚΑ —
1259) μετὰ 31 Δεκεμβρίου, Διαπλα-
σόπουλα, περιμένετε μας. Ἀλλήστις, δὲ-
χομαι **Ἄνη, Ἀλινῶν**
(ΚΕ — 23)
Στὸ ἔΡΗΝΟ τῆς μεγάλης μας **ΜΑΝΝΑΣ**
χαίρομε τὴ φροντίαν καὶ ψήφον
ΑΝΙΜΟΙΑ, ΜΑΡΤΙΣΣΟΣ
(ΚΕ — 24)
Αγαπητὰ, φιλῆλα, μ' ἐχχαίροιστε.
Ὀδῶς: Πασαλίαι, Ζακελίαι, π. γ.
Μουσιλίην.
(ΚΕ — 25)
Ονεῖρος τῆς Κόρκου, ἔσπινος δνεῖ-
ρευσαι, ἡ ῥήσας κομψήθηες ἰ;
Μάργας, Ἀλῆνης
(ΚΕ — 26)
ΑΚΥΡΟΣ διαγωνισμὸν (ΚΑ — 1282) ἔλ-
πειρε ἀπαντήσεων. Τούς λιγοστοὺς
ἀπαντήσαντας εὐχαριστῶ θερμῶς.
ΒΡΑΓΙΑΙ
(ΚΕ — 27)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ»
Ἐξαναδρῶν, Κόρκου, Κεῖνης, ἐγ-
γραφεῖτε στὸ Συλλογὸν μας. Ἀν-
τιπροσωπος γιὰ τὴν Κύρον εἶναι ἡ
Ἄνη, ὁδὸς Σαρκιόλου 2. Ἀεφορὸς
Κόρκου. Ὅσοι Συλλογοὶ θέλετε συν-
εργεσθαι γράψατε.
(ΚΕ — 28)
Στὸ Διαγωνισμὸν μου βραβεύθησαν:
Σ Κατῶν: **ΙΑΠΡΙΣ**, Μ. Μουσιλίαν:
ΔΕΥΤΕΡΙΑ ΣΙΝΗ ΚΥΠΡΟ
Ρίτα, Χλωρῆ, Ὀνεῖρος τῆς Κόρκου
καὶ λοιπὰ Διαπλασόπουλα, εὐχαριστῶ
διὰ συγκαρτήρια.
ΥΓΡΑΓΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΕΤ
(ΚΕ — 29)
— ΒΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ —
(ΚΕ — 30)
ΑΝΤΙΔΑΔΕΣΜΕΝΟΝ κάρτες καὶ γράμμα-
τα μὲ ψυχὴς ἀντινῆς κ' ὄνειρο-
κόλης. Γράφεται: **Ισᾶν Πέσας (N),**
Ἐγγατίας 161, Θεσσαλονίκη.
ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΤΩ, ΖΙΝΑ
(ΚΕ — 31)
Μετὰ Ἰδανιδέ, Τριανταφυλλέαι,
**Γουλιῆ Ἀνθῶ, Ἄνη, Γρελλὸ Γο-
μασιόνας, Ναρῆλη, Μαργατα, Νουζα-
γιόνα Σπ. Ἐπιτοπούλα, Ἰμμεροπουρ, Φο-
λῶσση, Δαυιδά, Ἰάνη Χειρομῶση, τη-
γὴ πορηγοῖας στή μοναχίᾳ καὶ ἡ ἀ-
ληλογαφία Σας. — **ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΤΩ, ΖΙΝΑ**
(ΚΕ — 32)
ΔΗ ΣΙΣ — Ὁ (ΚΑ — 663) Διαγωνισμὸς
μου, παρατείνεται μέχρι 25 Δεκεμ-
βρίου, βραβεῖα δικτασία σὺσταλα πάν-
τες. Μάρκος Ἰσᾶνα. — **ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ**
(ΚΕ — 33)
Εισοχρήματα στή «**ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΣΩΝ**»
Επέλλομε ἕνα φίλιν καίριον σ' ἄ-
δα τὰ μέλη τῆς.
ΔΡΟΕΡΟΣ ΖΕΦΥΡΟΣ, ΓΥΛΛΟΣ
(ΚΕ — 34)
Σύλλογοι, Διαπλασόπουλα, ἐμπρός, Ψη-
φίστε τὴν **ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΕΝΗ ἈΣΙΑ**.
Ναπολέων
(ΚΕ — 35)
Βραβεύονται: Τετρακίριος, Ἐνάθης
**Πακῆτης, Σακελλαῖου, Νεκρολού-
λουδο.** Λοιπὸς ὑπερσηφιστῶ.
Ἰαποῖης τοῦ Μεσοδύγιονος
(ΚΕ — 36)
Ελλήθει ἀπαντήσεων ἀνωρὸ διαγω-
νισμὸς μου. Στάλλαντες εὐχαρι-
στοῦ.
ΠΟΝΟΥ ΔΑΚΡΥ
(ΚΕ — 37)
Ο Συλλογὸς «**ΤΙΤΑΝ**» στὸ φρεῖνὸ
ἀνησυχία ὑποσηφίζατε τὸν
ἔΜεγα Πανελλήνιον Συνδυασμὸν μὲ πε-
ρισσοτέρους ἀπὸ ἑκατὸ ψήφους.
(ΚΕ — 38)
ΠΑΝΕΛΛΗΝ. ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ.
Συμμετέλο **Ἑλληνοπούλα, Ἐθνη-
κὴ Ἀναγνήση, Βύχη τῆς Μάργας.**
Σύλλογοι, στείλατε νὰ καταλάβετε
τὰς 7 ὑλοκόπους κενῶς θέσεις τοῦ
συνδυασμοῦ.**